Anyuka bögréje

Itt van anyuka bögréje is a szekrényben,

akár egy idegen test a szemben,

riogatva a lelkiismeretem mikor kezembe akad.

Másikért nyúlok. Abból csak jobban esik. De

visszatenni nem szabad, fájna neki. Úgy megsértődne.

Öntöm bele a kakaót, elfordítom, hogy a

másik oldaláról igyak, de hallom, megint morog,

hogy undorodom?

Visszafordítom, számhoz emelem jobb kézzel,

oda, ahol ő élt, és elindul a film

fekete vétkeimmel, ami nekem fáj mindig.

Szaporábban kortyolok, hogy túl legyek rajta, s azt

súgja: csak szabadulni akarsz. Még töltök.

A belső szobából zsoltár szűrődik.

Éjjel van, öt perc múlva egy.

Szépen bevilágít az ötödik parancsolat.

Tagjaim lassan elernyednek. Ujjaim erőtlen

még a bögre fülében hagyom,

és megadom magam a végtelen

szeretetnek.

Eljöttek

Óvatosan lépdelek,

cikázva kerülgetem

a köpeteket,

a Krisztusnak szánt,

s időtorzítóján átköpött

gyűlölet-matériát. És

már itt vannak.

Eljöttek a deviáns-idők,

az intimpircinges sárkányok,

hogy elhitessék csillagszemű kis

angyalainkkal; csak magadat szeresd!

Lassan kezd

Féregtelenít az Isten,

írtja belőled a gonoszt,

de kereszt-árnyékod tetején

idővel átizzik töviskoszorúd,

s lassan kezd kirajzolódni

korona formája.